

דברי משיח

ה'תשי"ג

התוועדות ש"פ שלח, כ"ג סיון, מבה"ח תמוז

מכבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושמונה לבריאה

ה' תהא שנת חירות עצמות

קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

לקראת ש"ק פ' שלח – הננו מוציאים לאור "הנחה" ויומן מהתוועדות ש"פ שלח, כ"ג סיון, מבה"ח תמוז ה'תשנ"ב – תדפיס מיוחד מתוך "דברי משיח – ה'תשנ"ב".
בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, כ"ד סיון ה'תשנ"ב (הר"ד המלא יתפרסם אי"ה בכרך השייך לתקופה זו).

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות¹ והיומן² – ראה בארוכה ב"פתח דבר" ל"דברי משיח" ה'תשנ"ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במשך השנים תשי"ב-תשנ"ב (ולפני כן), ת"ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנן ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, ובוה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ"ש והתמימים: אנא, מי שבידיו הנחות ורשימות משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכן ר"ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או "יחידות" וכיו"ב, ויומנים מ"בית חיינו" (ובמיוחד מהשנים תשמ"ח-תשנ"ב), שיוזיל לשלחן למערכת ע"מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע"י הדפסת ולימוד "דברי משיח", נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יולייכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי"ד ממש ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד !

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ימות המשיח,

עשק"מ תמוז, ה'תשע"ח (ה' תהא שנת חירות עצמות),
קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

1) השיחה הנוכחית נערכה ע"י שילוב ב' הנחות (ה"ר"ד" שי"ל ע"י מערכת פאקס א' שיחה", וה"תוכן קצר" שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים"), ונוספו בה פרטים מה"השלמות" לשיחה המוגהת שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים" ו"ועד הנחות בלה"ק", וכן פרטים מרשימה פרטית של הרה"ת ר' אברהם שי' מאן (המתפרסמים כאן לדאשונה). לשלימות הענינים המבוארים בשיחה, יש לעיין בשיחה המוגהת (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 504 ואילך).

2) היומן נערך ע"פ גיליון "בית חיינו" שי"ל בשעתו, ויומן פרטי של הרה"ת ר' ש.ז.ה. שי' (הנדפס בס' "שנת ניסים בבית חיינו").

בס"ד. התוועדות ש"פ שלח, כ"ג סיון, מבה"ח תמוז ה'תש"נ

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א' —

[כשנכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות ניגנו ניגון שמח. אחרי שבירך על היין ניגנו "מצאתי דוד עבדי"].

א. בשבת זו קוראים בתורה את פרשת שלח, וכמו כן היא באה בהמשך למתן תורה, בתוך הארבעים יום ששהה משה רבינו בהר סיני¹, ובפרט שהיא עוד "בירחא תליתאי"², חודש השלישי שבו ניתנה התורה. ומובן שמכל ענינים אלו יחד צריכים ללמוד הוראה בעבודת כאו"א מישראל.

ובהקדים: כמדובר כמה פעמים³ (ופשוט), תוכן פרשת שלח מהוה יסוד עיקרי בחיי היום-יום של כל יהודי, שנשמתו "נשלחה" וירדה למטה ונתלבשה בגוף גשמי, בכדי לעשות לו ית' דירה בתחתונים. וזהו גם כללות ענין התורה, שהרי כל התורה כולה ניתנה לבני ישראל כפי שהם נשמות בגופים דוקא, וכמ"ש "דבר אל בני ישראל", "צו את בני ישראל" וכיו"ב. ועד"ז מתן תורה בפועל הי' לבני ישראל נשמות בגופים דוקא, אלא שעל ידם ובזכותם ניתנה התורה גם לכל נשמות ישראל שבכל הדורות⁴ (כולל האבות ואדם הראשון וכו', שג"כ למדו תורה⁵).

ובעצם זהו החידוש העיקרי שנפעל בשעת מתן תורה, כמובא במדרש⁶ שבשעת מתן תורה בטלה הגזירה בין העליונים לתחתונים (גזירה דוקא, דלפני זה לא רק שלא הי' קשר ביניהם, אלא היתה גזירה מלמעלה), ונעשה חיבור ואיחוד ביניהם. ואדרבה – עיקר העבודה הוא בתחתונים דוקא, אע"פ שהקב"ה אמר "ואני המתחיל"⁶, כמ"ש⁷ "וירד ה' על הר סיני", היינו שהתחלה היתה ע"י אתערותא דלעילא מצד עצמה, אבל אח"כ ע"י עבודת התחתונים באתערותא דלתתא הרי זה ממשיך אתערותא דלעילא נעלית עוד יותר, גם מהאתערותא דלעילא שקדמה להאתערותא דלתתא⁸.

ואע"פ שהסברא אומרת להיפך, שאתערותא דלעילא שמצד עצמה נעלית יותר כיון שאינה קשורה ו"מעורבת" עם ההגבלות של התחתונים [הכוונה בזה היא לא רק

(1) משפטים כד, יב.

(2) שבת פח, א.

(3) ראה ד"ה שלח לך תשל"ח (סה"מ במדבר ח"א ע' רצו ואילך). ובכ"מ.

(4) פדר"א פמ"א. שמו"ר פכ"ח, ו. תנחומא פקודי ג. נצבים ג. זהר ח"א צא, ב. ח"ב פג, ב. תקי"ז תמ"ט

(פ, א).

(5) פדר"א רפ"ח (אדה"ר). יומא כח, ב (האבות).

(6) תנחומא וארא טו. שמו"ר פי"ב, ג.

(7) יתרו יט, כ.

(8) ראה לקו"ת שה"ש כב, ב ואילך. ובכ"מ.

שהם נמצאים במקום תחתון ("מראה מקום הוא לו"⁹), אלא הם נקראים "תחתונים" כיון שבמדריגתם ומהותם הם תחתונים¹⁰, ואדרבה – מזה נמשך ומשתלשל גם בנוגע למקומו, שהוא תחתון גם בגשמיות ובמקום (ולא להיפך – שהרי הגשמיות משתלשלת מהרוחניות ורוחניות היא ה"בעל הבית" על גשמיות, ולא להיפך ח"ו) – מכל מקום, כיון ש"נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים"¹¹ דוקא, הרי עיקר הכוונה הוא דוקא עבודת האדם למטה.

וזהו השליחות דירידת הנשמה, "חלק אלוקה ממעל ממש"¹², למטה בגוף גשמי, עד באופן ד"ממש", גם מלשון מישוש, שאפשר למשש את זה בידיים¹³, בכדי לגלות גם בהגוף (ונפש הבהמית) את אור הנשמה, שנשמתו עיקר וגופו טפל¹⁴. וכמודגש להלכה – בפסק דין הרמב"ם¹⁵ "כופין אותו עד שיאמר רוצה אני", היות שכל אחד מישראל רוצה בפנימיות לקיים תורה ומצוות, ורק שצריך לגלות זאת גם בהגוף, וזה גובר ומבטל המצב (האפשרי מצד הגוף) שצועק ככרוכיאי שאינו רוצה, וחשיב שעושה הדבר לרצונו.

ב. והנה, אע"פ שבכדי למלאות שליחות זו (דירידת הנשמה למטה) צריכה להיות ירידה דוקא בתחתונים, שמצד היותם "תחתונים", ומצד ההעלם וההסתר של הגוף ונפש הבהמית, ישנה אפשרות שיהיו ענינים בלתי רצויים, טעות וחטא כו' – הרי זה רק מפני ענינים צדדיים שהתערבו בזה, אבל בעצם היא עבודה הכי נעלית, שהאדם ע"י עבודתו מתגבר על ההעלמות והסתרים, ומגלה את נשמתו בגופו ומגלה אלקות בחלקו בעולם, עד בכל העולם כולו, שע"ז נשלמה הכוונה העליונה ד"נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים"; ואדרבה – ע"ז ניתוסף גם מעלת התשובה.

וענין זה מודגש במתן תורה, ובארבעים יום הראשונים שאחרי מתן תורה בכלל, דאע"פ שלבסוף הסתיימו עם ענין בלתי רצוי, שבירת הלוחות וכו' – הרי זה רק מפני ענין צדדי לחלוטין, של טעות בחשבון בראותם "כי בושש משה לרדת מן ההר"¹⁶ [ועד שמלשון הפסוק "כי בושש משה" מובן שמשו עצמו הי' אשם בזה (כי לא פירש להם באופן שלא יהי' נתינת מקום לטעות); ובעצם גם טעות זו אינה אמיתית, במכל שכן מ"דבר משנה" שלא שייך בו טעות¹⁷, ועאכו"כ בתורה שבכתב שבה אין שייך טעות כלל]; אבל בעצם ימים אלו הם הכי נעלים, וכמובן גם ממאחז¹⁸ "מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון", שצריכים לימוד מיוחד שגם האחרונים הם ברצון, אבל ימים

(14) ראה תניא פל"ב.

(15) הל' גירושין פ"ב ה"כ.

(16) תשא לב, א ובפרש"י (משבת פט, א).

(17) ראה כתובות פד, ב. סנהדרין לג, א. ובכ"מ.

(18) יל"ש אחרי טז, לד. עקב י, ח. פרש"י תשא לג,

א. עקב ט, יח.

(9) ל' חז"ל – קידושין מח, ב ואילך. נט, א. ב"ב עו, ב. קסה, א.

(10) ראה תניא רפ"ו.

(11) ראה תנחומא נשא טז. בחוקותי ג. במדב"ר פ"ג, ו. תניא שם.

(12) תניא רפ"ב.

(13) ראה "היום יום" כג מנחם אב. ועוד.

הראשונים בודאי היו ברצון (כמובן ע"פ "פשוטו של מקרא", שגם הצדוקים מודים בזה), שאז הי' "ויעל משה" להר סיני.

ומובן שבימים אלו עצמם ישנה עלי' והוספה מיום ליום, מדרגא אחת לדרגא נעלית יותר (ועאכו"כ לא ירידה ח"ו), כשם שמצינו¹⁹ במתן תורה גופא שעל כל דיבור פרחא²⁰ נשמתן, והקב"ה "הוריד טל שעתיך להחיות בו מתים והחי' אותם", כי בכל דיבור הי' מעלה לגבי הדיבור שלפניו, ובמילא גם אחרי שפרחה נשמתן בדיבור הראשון "אנכי הי' אלקיך"²¹, הרי כששמעו אח"כ את הדיבור השני "לא יהי' לך"²² – פרחא נשמתן שוב.

[ואע"פ שלכאורה "פרחה נשמתן" הוא מצד הנעימות והתענוג האלקי שהביא אותם לכלות הנפש ממש, וממילא מובן שכדי שתפרח נשמתן שוב צריך להיות ענין חדש שיעורר אותם שוב לכלות הנפש – וא"כ, אחרי כל העילויים שהיו בדיבור הראשון "אנכי הי' אלקיך", מה נתחדש אצלם בדיבור השני שפעל עליהם שתפרח נשמתן שוב? ובפרט שלכאורה זהו דרגא נמוכה מאוד, שצריכים לוודא שלא יהי' ענין של עבודה זרה (היפך מציאות ה') – "לא יהי' לך אלקים אחרים גו'", ועאכו"כ בדברות שאחרי זה שעוסקים לכאורה בענינים הכי פשוטים²³ (כמודגש גם בזה שהם כתובים על הלוח השמאלי, שמורה על חלישות לגבי הימני, ע"ד "יד כהה"²⁴), עד להסיום "וכל אשר לרעך"²⁵,

– הרי מובן מזה, שבכל דיבור היתה תוספת ענין חדש, ועד שזה פעל עליהם שוב שתפרח נשמתן, כאמור לעיל שדוקא העבודה בענינים הכי תחתונים ממשכה גילוי נעלה ביותר].

ג. ומזה ישנה הוראה נפלאה לכל אחד מישראל בעמדנו בתוך הארבעים יום הראשונים – ימי רצון וסגולה בפשטות – דנתינת לוחות הראשונות:

ימים אלו מדגישים את שלימות העבודה של כל אחד מישראל, שאז "פסקה זוהמתן"²⁶, והיו במצב נעלה ביותר בלי שום מקום לענין בלתי רצוי. ועד שגם אם ישנו איזה ענין בלתי רצוי, הרי זה רק כדי להוסיף בהם את מעלת עבודת התשובה, והרי "לא ידח ממנו נדח"²⁷, וממילא כל אחד יעשה תשובה כדבעי, והולך ומוסיף "מחיל אל חיל"²⁸ מיום ליום.

24 ראה מנחות לו, א. פרש"י בא יג, ט.

25 יתרו שם, יד. ואתחנן שם, יח.

26 שבת קמו, רע"א. וש"נ.

27 שמואל"ב יד, יד.

28 ל' הכתוב – תהלים פד, ח.

19 שבת פח, ב. וראה מקומות שבהערה הבאה. תניא פל"ו (מו, ריש ע"ב).

20 ראה שמו"ר פכ"ט, ד. שהש"ר פ"ה, טז [ג].

21 יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

22 יתרו שם, ג. ואתחנן שם, ז.

23 ראה אברבנאל יתרו (בשם חז"ל).

ועד"ז בנוגע לביאת משיח צדקנו, שמיום ליום גוברת הציפי' לבואו, כפי שאומרים בנוסח של "אני מאמין"²⁹ – "אחכה לו בכל יום שיבוא", שישנו הפירוש של הבעלי מרה-שחורה ש"אחכה לו בכל יום" היינו ש"בכל יום" קאי על "אחכה", שבכל יום הוא מחכה "שיבוא" אי פעם (ומי יודע מתי יבוא); אבל הפירוש האמיתי בזה הוא ש"אחכה" שיבוא בכל יום ממש³⁰ – בני ישראל מקוים ובטוחים שמשיח יבוא בימים אלו ("אין די איצטיקע טעג")!

ובמילא מובן, שבאם יבוא משיח ביום זה ממש, יהי' אז גודל המעלה של הארבעים יום הראשונים (כולל המעלה שהקב"ה אמר למשה "אל תצטער כו"³¹), קודם ולמעלה מענין שבירת הלוחות!

דהנה, ידוע³² שלוחות הראשונות הן כנגד עבודת הצדיקים, ולוחות האחרונות כנגד עבודת התשובה. אבל ביחד עם זה – לוחות ראשונות, מפני היותן ראשונות, הרי הן כוללות את הבא אחריהן – מעלת התשובה שבלוחות אחרונות, ובאופן נעלה יותר – ענין התשובה ללא עשיית חטא קודם, כמו שמצינו שגם אצל צדיקים ישנו הענין של "לאתבא צדיקייא בתיובתא"³³ [וע"ד שמצינו שכאשר הרהר תשובה בלבו הרי הוא צדיק³⁴ (ולא רק צדיק סתם, אלא צדיק) גמור³⁵, שיש לומר הפירוש בזה שהשלימות של צדיק ("צדיק גמור") הוא שיש בו גם מעלת התשובה, "לאתבא צדיקייא בתיובתא"].

ובימים אלו, ימי הארבעים יום הראשונים, ישנה נתינת כח מיוחדת לעבודה באופן נעלה יותר – העבודה בגשמיות העולם, במקום שישנה נתינת מקום לטעות כו', אך באופן של צדיקים – עבודה בשלימות, וביחד עם זה – העילוי דעבודת התשובה, "אתא לאתבא צדיקייא בתיובתא" [ובפרטיות יותר ישנן ד' דרגות: העבודה דצדיק, וצדיק גמור, ותשובה (סתם), וגם בעל תשובה. ולהעיר, שבעבודת התשובה עצמה ישנן ד' דרגות, כנגד ד' אותיות שם הוי' (כמבואר בלקו"ת³⁶ הענין בזה)].

וכשם שבארבעים יום הראשונים ישנה השלימות הכי נעלית, גם השלימות של הימים האחרונים שבהם מודגשת המעלה של עבודת הבעלי תשובה, וא"כ לא צריכים לחכות לעוד ארבעים יום ועוד ארבעים יום, אלא יש כבר את כל הענינים בתכלית השלימות – כך לא צריכים לחכות ח"ו ארבעים יום (ועד ג"פ ארבעים יום) לביאת המשיח, ואפילו לא ארבעים רגעים, אלא יש את הכל בהתחלה, ברגע כמימרא, ומי

33) ראה לקו"ת ר"ה נח, ד. האזינו עה, סע"ב. שמע"צ צב, ב. שה"ש מה, א. נ, סע"ב. מאמרי אדה"ז תקס"ב ח"ב ע' תקלד. ועוד. וראה זח"ג קנג, ב. לקו"ד ח"א קמו, א ואילך.

34) קידושין מט, ב. רמב"ם הל' אישות פ"ח ה"ה. טושו"ע אה"ע סל"ח סל"א.

35) אור זרוע סימן קיב.

36) בלק עג, סע"א ואילך.

29) הנדפס בסידורים – ע"פ עיקר הי"ב מי"ג העיקרים (פיה"מ להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק).

30) ראה אגרות קודש אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ח"ב ע' רלג"ד.

31) שמור"ר פמ"ו, א.

32) ראה המשך תרס"ו ע' פו ואילך. שה"מ תרפ"ט ע'

58. לקו"ש ח"ט ע' 69-68. ובכ"מ.

מעכב בידו, ויתירה מזה – "בעל הבית דוחק" 37 (כמדובר לעיל³⁸), ובפרט שנמצאים ב"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"³⁹, ועד שבשבת פרשת שלח ה'תש"ג בא משיח בפשטות, ורגע זה ממש הוא הרגע האחרון של הגלות, ומיד לאחר זה רגע הראשון של הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרט כשנמצאים בסוף זמן הגלות, ש"הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין"⁴⁰, וכיון שהתשובה היא "בשעתא חדא"⁴¹ (כנ"ל שע"י הרהור תשובה נעשה צדיק) – בודאי שהגאולה באה תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה דכל בני ישראל ממש, שהרי "לא ידח ממנו נדח", שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות⁴², דכיון ש"אין שכחה לפני כסא כבודך"⁴³ (ועאכו"כ בנוגע להאדם היושב על הכסא), בודאי שהקב"ה לא שוכח ח"ו אפילו אחד מישראל, וכמ"ש "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁴⁴, ו"קהל גדול ישובו הנה"⁴⁵.

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁴⁶ – כל בני ישראל בדורות שלפני זה, ו"משה ואהרן עמהם"⁴⁷ (כולל גם דורו של משה – דור המדבר, "דור דעה"⁴⁸), וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו עמהם, ועאכו"כ כל בני ישראל שהם עתה נשמות בגופים בעולם הזה, ללא הפסק כלל. והם עולים מדרגא לדרגא ומעולם לעולם, והעלי' נעשית רק ע"י ה"עמוד" שבין עולם לעולם (בין גן עדן לגן עדן)⁴⁹, שזהו ענין חיובי – עמוד התומך ומחזיק את הנשמה; ואין צורך בענינים בלתי רצויים כמו "נהר דינור"⁵⁰, ובמקום זה ישנו אש דקדושה – העבודה דאהבה כרשפי אש (נוסף על אהבה כמים)⁵¹.

ובפרט שנמצאים ב"חודש השלישי"⁵², ובשבת האחרונה שבו (כי שבת הבאה – עם היותה ל' סיון – הרי היא כבר קשורה לראש חודש תמוז), שהיא גם שבת השלישית, המרמזת על "החוט המשולש לא במהרה ינתק"⁵³, שבזה מדגישים שקיימת אפשרות של ניתוק (ע"ד מקום לטעות), ואעפ"כ "לא ינתק", היינו שהמעלה דשלישי קשורה עם מעלת העבודה במקום שיש אפשרות למצב בלתי רצוי.

48) זח"ב סב, ב. ויק"ר פ"ט, א. במדב"ר פי"ט, ג.
 תנחומא חוקת ו. וראה ע"ח שער הכללים פי"א. שם
 שער (לב) הארת המוחין פ"א. לקו"ת שלח לז, ב. ועוד.
 וראה תנחומא שם, י. במדב"ר שם, יג.
 49) ראה זהר ח"א ר"ט, א. ח"ב ריא, א. סה"מ ימי
 הספירה ע' סה. וש"נ.
 50) ראה זהר ח"א ר"א, א. ח"ב ריא, ב. רמז, א. תקו"ז
 בהקדמה (ד, א). תו"א מקץ לא, ב. לב, ד. מג"א צו, א.
 סה"מ שם. וש"נ.
 51) ראה ספר הערכים – חב"ד ערך אהבת ה' – כמים
 וכרשפי אש (כרך א ע' תקבח ואילך). וש"נ.
 52) יתרו יט, א.
 53) קהלת ד, יב.

37) אבות פ"ב מט"ו.
 38) שיחת ש"פ בהעלותך שנה זו ס"ז ואילך.
 39) ראה תמיד בסופה.
 40) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
 41) זח"א קכט, סע"א-ב.
 42) ראה לקו"ש ח"א ע' 1 ואילך. ועוד.
 43) ברכות לב, ב.
 44) ישע"י כז, יב.
 45) ירמ"י לא, ז.
 46) ישע"י כז, יט.
 47) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד,
 סע"ב.

ובפרט ששבת היא בחי' יחידה, וקשורה עם בני ישראל שהם ג"כ בחי' יחידה, וכמארז"ל⁵⁴ "אמרה שבת לפני הקב"ה רבוננו של עולם לכולן יש בן זוג ולי אין בן זוג, אמר לה הקב"ה כנסת ישראל היא בן זוגך", ועד שנעשים בן זוג בשלימות באופן ד"והיו לבשר אחד"⁵⁵; ופועלים אחדות גם בעולם, כמרומוז בכך שמשבת באים ליום ראשון, הנקרא "יום אחד"⁵⁶, ש"הי' הקב"ה יחיד בעולמו"⁵⁷.

וממילא זוכים לראות את הלוחות: לוחות הראשונות כפי שהם שלמות (שהרי נמצאים אנו בארבעים יום הראשונים – לפני שבירת הלוחות), יחד עם הלוחות השניות, עם כל העילויים שבזה.³¹

ובפרט שמככים למשיח לא רק עשרה ולא רק כמה עשירות, אלא ריבוי בני ישראל הנמצאים ב"ימה וקדמה וצפונה ונגבה"⁵⁸, והם פועלים שם "ופרצת"⁵⁸ – שהנשמה שהיא למעלה ממדידה והגבלה פועלת בתוך הגוף, שגם שם יהי' "ופרצת".

ד. והנה, ענין הנ"ל מודגש בסיפור המרגלים בפרשת השבוע (שאירע בארבעים ימים הראשונים):

עה"פ "שלח לך"⁵⁹ מפרש רש"י: "לדעתך, אני איני מצוה לך". וממשיך⁶⁰: "כולם אנשים – לשון חשיבות, ואותה שעה כשרים היו". כלומר: אע"פ שאח"כ יצא מזה ענין בלתי רצוי, הרי זה רק בגלל סיבה צדדית, אבל "אותה שעה כשרים היו", ובעצם הוא ענין הכי נעלה, ולא נגרע מהדבר הרצוי בעצם הענין דשילוח המרגלים ע"י משה רבינו כדי להקל על כיבוש הארץ, וכפי שנשלמה השליחות בפועל ע"י יהושע [אבל על כרחך צריך לומר שזה הי' רק בתור המשך והשלמה, שהרי יהושע הוא רק מקבל ("פני לבנה") ממשה ("פני חמה")⁶¹] וכלב (ולהעיר שהוא משבט יהודה, שמזרעו יהי' מלך המשיח⁶²).

וכפי שאח"כ שלח יהושע מרגלים לפני הכניסה לארץ (כמסופר בהפטרה, המבטאת את עיקר תוכן הפרשה), והם פעלו שליחותם בשלימות. [ולהוסיף, שגם בנוגע לשלוחי משה, מבואר בקבלה⁶³ (ומובא בדרושי הצ"צ⁶⁴) שמ"ש⁶⁵ ש"אין להם חלק לעולם הבא", הוא מפני שהם למעלה מעולם הבא, ועד שעולם הבא אינו שכר עבורם. ויש לומר מקור לזה גם בנגלה, ע"פ מ"ש "בראשית"⁶⁶ – "ב' ראשית, בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת ראשית"⁶⁷, שזה כולל את כל הבריאה כולה, עם כל העולמות

(54) ב"ר פי"א, ח.

(55) בראשית ב, כד.

(56) שם א, ה.

(57) ב"ר פי"ג, ח. הובא בפרש"י עה"פ.

(58) ויצא כח, יד.

(59) פרשתנו (שלח) יג, ב.

(60) שם, ג.

(61) ב"ב עה, סע"א.

(62) ראה ויחי מט, י ובפרש"י.

(63) ראה עש"מ מאמר חקו"ד ח"ב פ"ח. מג"ע עה"ת

פרשתנו יד, לה.

(64) אוה"ת במדבר ע' טו-טז. נ"ך ע' שכ"שכא.

(65) סנהדרין קח, א (במשנה).

(66) בראשית א, א.

(67) תנחומא (באבער) ר"פ בראשית פי' ג' וה'. לקח

טוב (פס"ז), פרש"י ורמב"ן עה"פ. וראה ב"ר פ"א, ד.

ויק"ר פל"ו, ד.

שבה, וכל סדר ההשתלשלות וכו', כולל גם עולם הבא (רק שזה בא מאוחר יותר בתור שכר), וכיון שכל זה נברא בשביל ישראל (ובפרט אחרי מתן תורה שיש גם את הענין השני – "בשביל התורה"), נמצא שישראל הם נעלים יותר מעולם הבא וכו'; והשכר הוא (כפסק דין תורת החסידות⁶⁸) לנשמות בגופים דוקא, ולא רק לעתיד לבוא אלא גם עכשיו (אחרי העבודה), כפסק דין הרמב"ם⁶⁹].

והענין בעבודה: "שלח לך" מורה על השליחות דירידת הנשמה למטה (כנ"ל). ואף שעיי"ז נעשית אפשרות לענין של טעות כו', הרי זה לא גורע מגודל העילוי שנעשה ע"י שליחות זו, שעיי"ז נתמלא הכוונה דעשיית דירה בתחתונים. ואדרבה: הכוונה בזה היא דוקא השליחות של הנשמה למטה שיש שם מקום לטעות, וע"י עבודת האדם יתגבר על זה [ויש לומר שזה מרומז גם בכך שיהושע שלח שני מרגלים, שאחד מהם הי' מלאך⁷⁰ (שלכן כתוב⁷¹ "ותצפנו" בלשון יחיד) ואחד בן אדם, שמורה על העבודה של הנפש האלקית יחד עם הנפש הבהמית, נשמה בגוף גשמי דוקא].

ושליחות זו היא דוקא ("שלח לך") לדעתך, עבודה בכח עצמו (ולא "נהמא דכיסופא"⁷²), אלא שבזה גופא יש גם את הסיוע מלמעלה ("וידבר ה' . . שלח לך"⁷³); ולהוסיף, ש"לדעתך" גם מדגיש את השייכות לה"דור דעה".

ויש לקשר זה עם סיום הפרשה "אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים"⁷⁴ – היציאה מן המיצרים וגבולים⁷⁵, והיינו, שהעבודה היא לפעול בהמיצרים וגבולים, וע"ד הנ"ל ש"פרחה נשמתן" – למעלה ממדידה והגבלה.

ה. ויש לקשר זה גם עם הפרשה שעומדים לקרוא בתפילת המנחה – פרשת קרח, שעל אף כל הענינים הבלתי רצויים שהיו איתו, הרי בפרש"י בתחילת הפרשה⁷⁶ מובא ש"קרח פיקח הי'", כאמור לעיל שבעצם כל ענין וכל עבודה של יהודי הוא טוב הכי נעלה, ורק מפני סיבות צדדיות יכול לצאת איזה ענין בלתי רצוי.

וכל זה הוא כדי שיתוסף במעלת עבודת התשובה, כמו שמצינו בנוגע לבני קרח שהרהרו תשובה בלבם, ולכן "מקום נתבצר להם בגיהנום" (כמאחז"ל⁷⁷ עה"פ⁷⁸ "ובני קרח לא מתו"). דלכאורה, הלשון מבצר מובא כד"כ בנוגע לחוזקה של עיר⁷⁹ בענין של

ע"ד. ובכ"מ.

73) ריש פרשתנו (יג, א-ב).

74) טו, מא.

75) ראה תו"א וארא נז, ב ואילך. ובכ"מ.

76) טז, ז.

77) סנהדרין קי, סע"א. פרש"י עה"פ.

78) פינחס כו, יא.

79) פרש"י שם. וראה פרשתנו יג, כח.

68) תו"א יתרו עג, ריש ע"ב. לקו"ת צו טו, ג. שבת שובה סה, סע"ד. סהמ"צ להצ"צ יד, ב. ועוד. וראה אזה"ת חוקת ע' תתט. (כרך ה) ע' א'תרלז.

69) ה' תשובה פ"ח ה"ח. וראה שם פ"ט ה"א.

70) ראה תנחומא פרשתנו א. במדבר פ"ג, א. פרש"י עה"פ שבהערה הבאה.

71) יהושע ב, ד.

72) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, ריש

מלחמה, ומה שייך כאן "נתבצר"? אלא שזהו מפני העילוי שבעבודת התשובה, שנעשה בחי' "מבצר".

[וממשיך: "מקום נתבצר להם בגיהנום . . .) ואמרו שירה" – שיר מזמור לבני קרח⁸⁰; ומזה באים למזמור שלאחרי זה "משכיל לאיתן האזרחי"⁸¹, עם כל הפירושים שבזה, החל מהפירוש שזה קאי על אברהם הנקרא "איתן"⁸², שפירסם אלקות בעולם (כמבואר ברמב"ם⁸³)].

ועד"ז מביא רש"י בפירושו⁸⁴ שאע"פ שכאן לא יוחס קרח ליעקב אבינו, אבל בדברי הימים⁸⁵ מצינו "קרח בן יצהר בן קהת בן לוי בן ישראל". ולכאורה אינו מובן, שהרי דרכו של רש"י לפרש ב"פשטו של מקרא"⁸⁶ רק הדברים שאינם מובנים בפסוק על אתר⁸⁷, ואינו מפרש במקום שאין בו כל קושי, והרי שאלה זו (מדוע לא נזכר שמו של יעקב) מתעוררת רק כשמגיעים לדברי הימים ולא כאן?

אלא, דמכיון ש"תורה בפירושה ניתנה"⁸⁸, הרי אמנם בתורה לא נתפרש שהוא "בן ישראל", אבל "בפירושה" בתורה שבע"פ, ועאכ"כ ב"נפלאות" שבפירוש רש"י⁸⁹, מתפרשת מעלתו של קרח בעצם (ובמילא הרי זה כמו שנזכר בכתוב עצמו). דאף שבפועל נכשל קרח ויצא ענין בלתי רצוי, הרי הכוונה בזה היא ענין התשובה, שלכן מייחס רש"י את קרח ליעקב אבינו, שנקרא גם "ישראל" על שם "כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל"⁹⁰, שמדגיש את מעלת עבודת התשובה.

ולאידך גיסא – לא נאמר בפירוש בכתוב (בפרשתנו) יחוסו אל ישראל, כי בכתוב מודגש "ויקח קרח" – עבודה בכח עצמו שלו, כנ"ל ש"קרח פיקח הי"י" (ולא ע"י נתינת כח של יעקב).

ו. ע"פ הנ"ל מובן ההוראה לכל אחד, בנוגע לקיום שליחותו בעולם, כל אחד בענינו, ודוקא "לרעתך", עבודה בכח עצמו, ביחד עם הסיוע לזה מלמעלה.

וכסיפור הידוע⁹¹ עם הצ"צ, שפעם אדמו"ר הזקן רצה לתת לו במתנה ידיעות בתורה, ולכתחילה לא רצה לקבל זאת מפני חפצו במעלה דיגיעת עצמו (ולא באופן ד"נהמא דכיסופא"); אך המסקנא בזה היתה שהי' צריך לקבל את זה, ואח"כ היתה יכולה להיות היגיעה בענינים נעלים יותר, כפי שהצ"צ הדגיש, בידעו שהסיפור יגיע לחסידים בדורו

(80) תהלים פח, א.

(81) שם פט, א. – להעיר שע"פ המנהג לומר בכל יום הקאפיטל תהלים המתאים לשנות חייו (אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' לא. ח"י ע' נג. וראה גם מאמרי אדה"ז הקצרים ע' שמא) – התחילו בי"א ניסן שנה זו אמירת מזמור זה. המו"ל.

(82) ב"ב טו, א. רמב"ם הל' ע"ז פ"א ה"ג.

(83) שם.

(84) ר"פ קרח (טז, א).

(85) א ו, כב-כג.

(86) ראה לקו"ש ח"ו ע' 146.

(87) ראה פרש"י בראשית ג, ח. שם, כד. ובכ"מ.

(88) הקדמת הרמב"ם לספר היד בתחלתה.

(89) ראה של"ה קפא, א. "היום יום" כט שבט.

(90) וישלח לב, כט.

(91) לקו"ש ח"ט ע' 81. ובכ"מ.

ובדורות הבאים אחריו, וילמדו מזה הוראה – שלכל לראש צריכים לקבל את כל מה שנותנים ("מדאָרף נעמען אַלץ וואָס מ'גיט"), ואח"כ תהי' עבודה ויגיעה בענינים נעלים יותר.

וכפי שאכן נמסר הסיפור לחסידים בדורות הבאים לאחריו, ועל ידם – לכלל ישראל, כפי שנעשה בדורנו זה, ובמיוחד ע"י "יפוצו מעיינותיך חוצה"⁹² לכל בני ישראל [וגם לנשי ובנות ישראל, שגם הן מחוייבות בשש מצוות תמידיות, כמבואר בהקדמה לספר חינוך (המובא בריבוי מקומות בספר המצוות להצ"צ, כולל בשורש מצות התפילה)], שעי"ז "אתי מר דא מלכא משיחא"⁹². וכסיפור הידוע⁹³ עם הצ"צ (ששמו הוא שמו של משיח, כדאיתא בסנהדרין⁹⁴) ואדמו"ר מהר"ש ("מלכתחילה אריבער"⁹⁵) בקשר עם גילוי המשיח וקץ הגאולה שנעשה ע"י הדפסת הלקו"ת.

ומילוי העבודה והשליחות דכל אחד מישראל – שליחות הנשמה בגוף – בשלימות נעשית ע"י העבודה בעשר כחות הנפש, וע"י שלימות העבודה עם העשר כחות ניתוסף אות יו"ד לה"שליח" ונעשה "משיח"⁹⁶.

ובפרט שבכל אחד מישראל יש ניצוצו של משיח⁹⁷, כידוע ש"דרך כוכב מיעקב"⁹⁸ קאי גם על כל אחד מישראל⁹⁹. ונתגלה בחי' היחידה שבכל אחד מישראל, שהיא למעלה מכל הענינים הבלתי רצויים ושבירה כו' – הגילוי ד"חלק אלוהה ממעל ממש", ופועלים בחלק השני שהוא נפש הבהמית [כמבואר בהתחלת ספר התניא¹⁰⁰ – תורה שבכתב של חסידות חב"ד¹⁰¹; ותורה שבע"פ הוא המאמרים שלאחרי זה, החל ממאמרי אדמו"ר הזקן, הראשון מהשבעה נשיאים, עד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שהוא נשיא השמיני].

ובקרוב ממש יקויים "שלח נא ביד תשלח"¹⁰², שלוחו האמיתי של הקב"ה – משיח צדקנו [ייש לומר שמשה פעל את מה שרצה שהקב"ה ישלח ע"י משיח, מכיון שמשח מדבר מתוך גרונו של משה, ובמכל שכן מזה שהקב"ה מדבר מתוך גרונו¹⁰³], ותיכף ומיד ממש, באופן של ממשות, שיכולים למששו על השעון ("זייגער") למטה, ברגע זה ממש, ותיכף ומיד ממש.

[אחרי שיחה זו ניגנו "ופרצת"].

97 ראה מאור עינים ס"פ פינחס. סה"מ תרמ"ג ע' ע'. לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.

98 בלק כד, יז. ראה ירושלמי מעשר שני פ"ד ה"ו.

99 ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. רמב"ן עה"פ. ועוד.

100 פ"א-ב.

101 אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רסא.

וראה לקו"ש ח"ב ע' 182 ואילך. ובכ"מ.

102 שמות ד, יג ובפרש"י.

103 ראה זח"ג רלב, א (ברע"מ). לקו"ש ח"ד ע'

1087. וש"נ.

92 ראה אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נרפסה בכש"ט (הוצאת קה"ת) בתחילתו.

93 ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ח"ח ס"ע

1490-1. סה"מ חנוכה ס"ע רנג. ובכ"מ. וראה סה"ש

תורת שלום ע' 237. אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ

ח"א ע' תפה. ח"ב ס"ע שכב.

94 ראה סנהדרין צח, ב.

95 ראה אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע'

תריז. לקו"ש ח"א ע' 124. חכ"ז ע' 166. ועוד.

96 ראה בארוכה לקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך.

— שיחה ב' —

ז. כמדובר לעיל, מפרשת שלח לך ישנה הוראה ולימוד בנוגע לכללות שליחותו של יהודי בעולם – "שליחות" (ירידת) הנשמה למטה בגוף גשמי, "לעשות לו ית' דירה בתחתונים".

וכמובן מזה שכללות התורה – מלשון הוראה¹⁰⁴ – ניתנה לבני ישראל כפי שהם נשמות בגופים דוקא, כמ"ש "דבר אל בני ישראל", "צו את בני ישראל" וכיו"ב, עי"ז ש"יידבר ה' אל משה" – "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו"¹⁰⁵.

ועד"ז בנוגע לנשיאי ישראל בכל דור, שהם ממוצעים (לא המפסיקים ח"ו, אלא) המחברים¹⁰⁶, עד למשה שבדורנו – כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובפרטיות יותר יש דוגמתו אצל כאו"א מישראל (ועד"ז יש בכאו"א מישראל את כל ההשתלשלות מ"משה קיבל תורה מסיני" עד לדורו) מצד בחי' משה שבקרבו¹⁰⁷, שהוא מקבל התורה מהקב"ה בעצמו; וכמו כן יש בכאו"א בחי' "מה" ("משה") וביטול, וזה פועל על הג' קוין דמחשבה דיבור ומעשה המרומזים באות ש' ("משה").

וכמבואר בכמה מקומות¹⁰⁸ על הכתוב שבהתחלת עשרת הדברות (הכוללים את כל התורה כולה¹⁰⁹) "יידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר"¹¹⁰, שלכאורה כל בני ישראל (הנשמות שבכל הדורות) היו בשעת מתן תורה ושמעו את הדברות מהקב"ה בעצמו⁴, ומהו "לאמר", שפירושו לאמר לאחרים?

וא' מהביאורים בזה – שבזה מבאר הכתוב את החידוש דמתן תורה, שהחידוש ד"יידבר אלקים את כל הדברים האלה" במתן תורה הוא, שע"ז ניתן הכח לכאו"א מישראל שבכל הדורות, שבכל מקום ובכל מצב שלומד תורה הרי זה כמו בשעת מתן תורה ממש, שקיבלו את התורה מהקב"ה בעצמו – באופן ד"לאמר", היינו שע"י לימודו הוא גורם שהקב"ה יאמר דיבורים אלה, ד"כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו"¹¹¹. ועפ"ז, הפירוש ד"לאמר" הוא, שהאדם הלומד תורה גורם "יידבר אלקים את כל הדברים האלה" – שהקב"ה אומר דיבורים אלה מחדש (ואמ"כ אומר היהודי "תען לשוני אמרתך"¹¹²).

109) ראה תו"ש מילואים לחלק טז אות א (רי, ב).
 וש"נ. וראה ספר כתר תורה (להר"ד ויטאל) – הובא בתורת העולה להרמ"א ח"ג פל"ח. של"ה פ' יתרו שטו, סע"א. אגה"ק סכ"ט. וראה לקו"ש חכ"ט ע' 110. וש"נ.

110) יתרו כ, א.

111) ראה תדבאר רפי"ח. יל"ש איכה רמז תתלד.

112) תהלים קיט, קעב.

104) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). וראה זח"ג נג, ב.

105) אבות פ"א מ"א.

106) ראה ד"ה פנים בפנים תרנ"ט (סה"מ תרנ"ט ע' קצ ואילך).

107) ראה גניא רפמ"ב.

108) תו"א יתרו סז, ב. לקו"ת שה"ש מ, ב. מב,

סע"א-ב.

וזהו מה שאמרו רז"ל "בכל יום יהיו בעיניך (כחדשים¹¹³, ויתירה מזה –) חדשים"¹¹⁴ ממש¹¹⁵ – כי בכל יום ויום, כאשר אחד מישראל, אנשים נשים או טף, לומד ענין בתורה – הרי הקב"ה אומר דיבורים אלה, בדיוק כמו בפעם הראשונה בעת מתן תורה, בשנת ב' אלפים תמ"ח! ויתירה מזה – שהאמירה דהקב"ה נפעלת ע"י הלימוד של יהודי למטה ("יושב ושונה כנגדו")!

וזה שייך גם לילד קטן שלומד חומש, ולומד את פרשת השבוע "שלח לך וגו'", כהדין¹¹⁶ שלומדים תורה גם עם טף, ובפרט בפרשת השבוע; וכמנהג ישראל בדורות האחרונים שביום השבת ה' אבי המשפחה בוחן את הילדים על לימודיהם ב"חדר" במשך השבוע, ובמיוחד בפרשת השבוע.

ובפרט אחרי שהילד שמע גם את קריאת התורה בבית הכנסת, ושמע שמברכים ברכה לפני' וברכה לאחר' באופן ד"חדשים" ממש, והוא ענה על הברכה "אמן" יחד עם כל הציבור; או שהי' בעזרת נשים ששם לא שמעו את הברכה, אבל שמע שעונים "אמן" בקול תרועה גדולה, והצטרף יחד איתם בעניית "אמן", וכששואל על מה עונים "אמן", מסבירים לו שבירכו על התורה "נותן התורה" לשון הוה¹¹⁷, היינו שזהו כמו שקיבלו כעת את התורה, וממילא זה בודאי פועל עליו התפעלות עצומה והתפעלות אמיתית (אע"פ שעונה "אמן" אחרי הזמן), בידעו שזהו תורתו של הקב"ה.

ח. וההוראה מזה בעבודת כאו"א מישראל במילוי שליחותו הכללית "לעשות לו ית' דירה בתחתונים":

"וידבר ה' אל משה לאמר שלח לך" קאי על הציווי של ה' אל בחי' משה שבכאו"א מישראל, "שלח לך – לדעתך", השליחות הכללית לעשות לו ית' דירה בתחתונים, שצריכה להיות "לדעתך" דוקא, בכח עצמו, כנ"ל. והשליחות היא – "לרגל" את ה"ארץ כנען" (כנען מלשון מסחר¹¹⁸), כדי לעשותו "ארץ ישראל".

וכשם שמשה שלח מרגלים לבדוק את הדרך הנוחה לכבוש את הארץ, כך על כל אחד לבדוק ולבחון בעצמו ובחלקו בעולם את הדרך הנוחה והנכונה במילוי שליחותו בעולם, בקיום התורה ומצוותי', בכל הפרטים ובתכלית השלימות, ואם היא עבודה קשה או קלה, שהרי יש מצוות קלות ויש מצוות חמורות [ואע"פ שאמרו חז"ל¹¹⁹ "אל תהא יושב ושוקל בין מצוה קלה לחמורה", הרי זה בנוגע לשכר המצוות, ובזה אינו מתעסק בלהט ("ער קאכט זיך ניט"), אלא העיקר הוא בנוגע לקיום המצוות עצמן, שבודאי צריך לדעת

116) הל' ת"ת לאדה"ז בתחלתן. וש"נ.
117) ראה של"ה כה, א. לקו"ת תוריע כג, א. מאמרי אדהאמ"צ שמות ח"א ע' קעה. וש"נ.
118) תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
119) תנחומא עקב ב.

113) ספרי ופרש"י ואתחנן ו, ו. שו"ע אדה"ז או"ח סס"א ס"ב.
114) ראה פרש"י יתרו יט, א. עקב יא, יג. תבוא כו, טז. ועוד.
115) ראה לקו"ש חכ"ד ע' 193. וש"נ.

כיצד עליו לקיים מצוה זו או אחרת, כדי לדעת כמה זמן וכחות עליו להשקיע במצוה זו, כדי לנצל הכחות בענין אחר. וכמו שמצות תפילה היא עבודה ארוכה, וכמה פעמים בכל יום (ובפרט ביום השבת שיש בה ד' תפילות), משא"כ מצות קריאת שמע היא רק פעמיים ביום (ונוסף לזה גם קריאת שמע שעל המטה, ובשבת – גם בקדושת "כתר"), וכיו"ב. וכמבואר בדרושי אדמו"ר האמצעי¹²⁰, דנוסף על התבוננות כללית צריכה להיות גם התבוננות פרטית כו'.

ובשליחות זו ניתוסף גם הפרט שהכתוב מדגיש את מעלת זמן השליחות – "והימים ימי ביכורי ענבים"¹²¹, שבזה מודגשת מעלת הענבים גם על הרימונים, דעל אף שכתוב¹²² "ישראל מלאין מצוות כרימון" (כמ"ש¹²³ "כפלח הרימון רקתך") – הרי ברימון קליפתו מכסה על הגרעינים (מצוות) שבתוכו; משא"כ ב(רוב ה)ענבים בראי' אחת (שכוללת הכל) הוא רואה הן את הקליפה החיצונה והן את הזגים והחרצנים שבתוכו (גם קודם להסרת הקליפה ודריכת הענבים), היינו שהם לא מעלימים על התוך והפנימיות שלהם, אלא זה נראה ונתגלה גם בחיצוניותם¹²⁴.

והענין בעבודה – גילוי הרוחניות גם במציאות הגשמיות (לעשות לו ית' דירה בתחתונים). וזהו שכתוב "והימים ימי ביכורי ענבים" – להורות ולהדגיש שגם תקופת הזמן הי' מוכשר במיוחד לשליחות המרגלים, ודוגמתו בעבודת האדם – בשליחות הנשמה למטה. והדגשה מיוחדת בזמננו זה, בעמדנו בימי הקיץ – "ימי ביכורי ענבים" גם בגשמיות (ובכלל הרי לא מפורש בתורה שבכתב מתי היתה שליחת המרגלים, ועפ"ז אפשר לומר שזה שייך לכל ימות השנה).

ט. ונקודת הענין – ששליחות הנשמה למטה ("שלח") היא לכל לראש בנוגע ללימוד התורה.

כולל ובמיוחד – השליחות דזמן זה (כמדובר לאחרונה בארוכה¹²⁵) – "והעמידו תלמידים הרבה"¹⁰⁵ (שנאמר בהמשך ל"משה קיבל תורה מסיני") – שכאור"א מישראל, אנשים נשים וטף, ייסד שיעורי תורה חדשים; אמנם כל חד וחד לפום שיעורי' דילי', אבל כל אחד צריך להיות בעצמו "מגיד שיעור", שיעור של תורה ברבים: אנשים לאנשים (או לנשים), נשים לנשים, וטף לטף. ומה טוב בעשרה מישראל, כמבואר בפרקי אבות דשבת¹²⁶ המעלה המיוחדת ד"עשרה שיושבין ועוסקין בתורה", ולכל הפחות שלושה או שנים מישראל.

(124) ראה בכ"ז גם שיחת ש"פ בשלח שנה זו ס"י.

(125) שיחת ש"פ נשא שנה זו ס"ז ואילך.

(126) פ"ג מ"ו.

(120) שער היחוד בתחלתו.

(121) פרשתנו יג, כ.

(122) עירובין יט, א. אחיגה בסופה.

(123) שה"ש ד, ג, ו, ז.

ובעצם גם כאשר יושב ולומד לבד, אומרים בפרקי אבות שם שהשכינה שרוי' עליו כמ"ש¹²⁷ "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך". ועפ"ז מובן ש"שיעור" בתורה שייך גם באחד שיושב ועוסק בתורה, שהרי הוא לא נמצא לבד, אלא הקב"ה יחד איתו, והרי הם "שנים שיושבין ועוסקין בתורה" (וכנ"ל בענין "וידבר אלקים . . לאמר"), וכמאחז"ל "כל היושב וקורא בתורה הקב"ה יושב ושונה כנגדו", שבזה מודגש גם שהיהודי בא קודם ולומד תורה, ואזי בא הקב"ה ושונה כנגדו.

ויתירה מזו, בפרטיות יותר ישנם שלושה ענינים: התורה שלומד, שמאחדת את נותן התורה עם היהודי הלומד התורה; וענין זה שייך גם לקטנים, הן קטנים בידיעות, והן קטנים בימים ושנים בפשטות, שגם כאשר לומד אות בא-ב הרי יש את עצמו ואת הקב"ה ואת האות שלומד, ועי"ז נעשה "אתא בוקר"¹²⁸ – לשון גילוי.

ועד שגם אלו שעדיין אין להם שנים, שהם פחות מגיל שנה, ואפילו פחות מחודש (ובמילא אינם יכולים עדיין לדבר) – קשורים עם ענינים של תורה, ועד שתיכף כשנולדו תולים סביבם ("רינגלט מען אָרום") עניני תורה (כמו "שיר המעלות" וכיו"ב¹²⁹), וההורים מתייעצים ביניהם איזה שם לתת לו או לה; ובמיוחד ע"פ מנהגנו¹³⁰ שבהולדת בת נותנים את השם מיד ביום הקריאה הסמוך ללידה, ולא מחכים לשבת (כמו שנוהגים אחרים).

והלואי שיתפשט מנהג זה בכל תפוצות ישראל, ובמיוחד שזה קשור גם עם זירוז הגאולה, כמאחז"ל¹³¹ ש"אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שב(אוצר ששמו¹³²) גוף", והרי שלימות לידת הולד היא כשיש לו שם, שזהו "שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש"¹³³ המהווה ומחי' ומקיים אותו, וממנו נמשך כל חיות הנשמה בגוף.

י. ועוד והוא העיקר – שמהתוועדות זו דש"פ שלח, יתוסף עוד יותר אצל כאו"א במילוי שליחות הנשמה שלו למטה, לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

מתחיל מהחלטות טובות בכל הענינים האמורים, ובפרט בלימוד התורה, הן בנוגע לעצמו – השיעורי תורה של כאו"א, כולל – שבודאי יוסיף כל אחד ואחת בלימוד פרשת השבוע עם פירוש רש"י, ובכללות לימוד שיעורי חת"ת (כמדובר כמה פעמים), והן בקביעות שיעורי תורה ברבים (כנ"ל), וכל המרבה הרי זה משובח.

וכל זה ימהר ויזרז עוד יותר את הגאולה ממש ממש, ותיכף ומיד ממש.

[אחרי שיחה זו ניגנו "פדה בשלום"].

שליט"א ח"ד ע' מח. שם ע' קיז. ח"יד ס"ע נר-נו. ועוד.

(131) יבמות סב, סע"א. וש"נ.

(132) פרש"י שם ד"ה משום דרב אסי.

(133) ראה שעהיהו"א פ"א.

(127) יתרו כ, כא.

(128) ישעי' כא, יב.

(129) ראה קונטרס משיחת י"ט כסלו תשמ"ז – ע"ד הזהירות בשמירת היולדת (גם) בבית הרפואה. ובכ"מ.

(130) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מלך המשיח

— שיחה ג' —

יא. כאן המקום לעורר עוד הפעם בנוגע להמדובר לאחרונה אודות קיום הוראת המשנה "והעמידו תלמידים הרבה" – שכל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, ייסד וילמד שיעורי תורה חדשים ברבים.

וכשם שבכל עניני קדושה צריכים להעלות בקודש (כהוראת התורה)¹³⁴, כך גם בודאי יוסיפו ויעלו בשיעורי תורה יותר ויותר, בכמות המשתתפים ובאיכות הלימוד, ובשניהם גם יחד¹³⁵.

ובפרט שישנה נתינת כח מיוחדת מפרשת השבוע "שלח לך" – שליחת המרגלים ע"י משה רבינו, ש"קיבל תורה מסיני", ועד לסיומה – "אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים", כולל גם השלימות של ארבעים שנה במדבר, בתור הכנה להכניסה לארץ ישראל. ועד"ז בשנה זו, בעמדנו אחרי מלאות ארבעים שנה מהסתלקות-עלי של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משה שבדורנו, שאז "נתן ה' לכם לב לדעת ועיניי לראות ואזניי לשמוע"¹³⁶, שלימות בג' הכחות חכמה בינה ודעת (כמדובר כמה פעמים בארוכה¹³⁷).

ולכן מתאים שכל אחד יקבל על עצמו החלטות טובות בכל הענינים האמורים, ועד שזוכים לגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש.

[אחרי שיחה זו ניגנו "רועה ישראל"].

— שיחה ד' —

יב. בפרקי אבות שלומדים בשבת זו – פרק שלישי – מצינו ענין שקשור עם מתן תורה; ובפרט בעמדנו עדיין ב"ירחא תליתא" (וכך גם הוא פרק שלישי).

ובהקדים אגרת הרמב"ם הידועה לר' עובדי' הגר¹³⁸, שמעלתו גבוהה יותר מבני ישראל סתם, שהם בני אברהם יצחק ויעקב, ואילו הוא בנו של מי שאמר והי' העולם. וכך מצינו שרבי עקיבא קשור עם ענין הגירות, כפי ב' הגירסאות בזה – שהי' בן גרים (היינו שהוריו התגיירו)¹³⁹, או שהתגייר בעצמו (שקודם הי' בן נח ואח"כ התגייר)¹⁴⁰.

(137) שיחת ש"פ בא שנה זו ס"ז. וש"נ.

(138) תשובות הרמב"ם (ירושלים, תש"כ) כרך ב טרצ"ג. ועוד.

(139) ראה סדה"ד בערכו.

(140) ראה סה"ש תש"נ ח"ב ע' 523 הערה 93.

(134) ראה ברכות כח, א. וש"נ. ובכ"מ – נסמנו בלקו"ש ח"ג ע' 250 הערה ד"ה להעלות בקודש.

(135) בזכרון אחדים: וההוספה כאן היא שכל אחד יוסיף בלימוד התורה בעצמו.

(136) תבוא כט, ג. ע"ז ה, ריש ע"ב.

וא"כ נמצא שבחייו של רבי עקיבא היו שלוש תקופות: א) לפני שהתגייר; ב) כשנעשה איש ישראל; ג) כשהתחיל ללמוד תורה, כידוע הסיפור¹⁴¹ שראה מים היורדים על אבן קשה, טיפין טיפין עד שעשו בה חור, ואז החליט שגם הוא יכול להתחיל ללמוד תורה.

ויש לומר, ששלוש תקופות אלו בחיי רבי עקיבא מרומזים בדבריו במשנה¹⁴²: "הוא הי' אומר חביב אדם שנברא בצלם . . חביבין ישראל שנקראו בנים למקום . . חביבין ישראל שניתן להם כלי חמדה וכו'":

"חביב אדם שנברא בצלם" – קאי על כל אדם, גם אינו-יהודי¹⁴³, שמנצל את מעלת האדם (שלמעלה מסוג דומם צומח וחי) – כח הדעת שבו – להתבונן בזה שנברא "בצלם אלקים"¹⁴⁴, כלשון המשנה "חיבה יתירה נודעת (מלשון דעת) לו". וזהו כנגד התקופה הראשונה בחייו לפני שהתגייר.

"חביבין ישראל שנקראו בנים למקום" – זוהי מעלתם מצד עצם היותם "ישראל" בשלימות, ו"חיבה יתירה נודעת להם" – דמאחר שזה נודע להם הרי הם מנצלים את זה כו'. וזהו כנגד התקופה השני' בחייו אחרי שנתגייר, לפני שהלך ללמוד תורה, שגם אז הי' בודאי צדיק גמור, כמובן מהסיפור¹⁴⁵ עם אשתו שהיתה בתו של כלבא שבוע, ובכל זאת נישאת לו דוקא, אע"פ שהיתה יכולה לקבל את השידוך הכי טוב ("דעם בעסטן שידוך") מכיון שאבי' הי' עשיר.

"חביבין ישראל שניתן להם כלי חמדה" – מעלת נתינת התורה, ובאופן ד"לקח טוב נתתי לכם"¹⁴⁶, ש"כל הנותן בעין יפה הוא נותן"¹⁴⁷. וזהו כנגד התקופה השלישית בחייו שהלך ללמוד תורה, והצליח בזה בהצלחה מופלגה ועילוי נעלה כל כך עד ש"כולהו אליבא דרבי עקיבא"¹⁴⁸ (וכל זה בא ע"י ה"עזר כנגדו"¹⁴⁹ – בתו של כלבא שבוע; ועד"ז הי' עם בתם – "כאמה בתה" – בנוגע לבן עזאי¹⁵⁰).

ולכן דוקא רבי עקיבא, שחוהו על עצמו את כל שלושת התקופות האלו, הוא דוקא יכול להודות להקב"ה על זה.

יג. אבל העיקר הוא המעשה בפועל¹⁵¹, כפי שממשיכה המשנה שלאחרי זה¹⁵²: "הכל צפוי" – השגחה פרטית על כל נברא (כתורת הבעש"ט הידועה¹⁵³), ובפרט בנוגע

מכירה פכ"ה ה"ד. הלי' זכי' ומתנה פי"א הכ"ב.
 148) סנהדרין פו, א.
 149) בראשית ב, יח.
 150) כתובות סג, א.
 151) ראה אבות פ"א מי"ז.
 152) מט"ו.
 153) ראה כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סקי"ט-קכב (צט, ב ואל"ך). וש"נ.

141) אדר"נ פ"ו, ב.
 142) אבות פ"ג מי"ד.
 143) ראה תויו"ט ומדרש שמואל לאבות שם. וראה רד"ה חביבין ישראל תרפ"ט (סה"מ ע' 191). וש"נ.
 144) בראשית א, כז. נח ט, ו.
 145) כתובות סב, סע"ב.
 146) משלי ד, ב.
 147) ראה ב"ב נג, א. סה, א. עא, סע"א. רמב"ם הלי'

לישראל (כידוע תורת הבעש"ט¹⁵⁴ עה"פ¹⁵⁵ "כי תהיו אתם ארץ חפץ"); אלא שביחד עם זה "הרשות נתונה".

ולאחר כל ענינים אלו, "המעשה הוא העיקר"¹⁵¹ – "והכל לפי רוב המעשה", שזהו התכלית של לימוד התורה – שמביא לידי מעשה¹⁵⁶. וזהו בבבא בפני עצמה, כי כאן מדובר על מעשה בפועל, שהוא ענין בפני עצמו מענין הלימוד. [ויש לומר שזהו הפירוש הפנימי ב"כולהו אליבא דרבי עקיבא" – ש"כולהו" קאי על כל אחד מישראל, מכיון שהוא מקיים את המצוות ע"פ שולחן ערוך, שזה מיוסד על המשנה – שהיא "אליבא דרבי עקיבא"].

וממשיך¹⁵⁷: "הכל נתון בערבון ומצודה פרוסה על כל החיים. . . היד כותבת וכו'" (שכל פרטים אלו קשורים עם ענין השגחה פרטית), אבל "והדין דין אמת", "תורת אמת"¹⁵⁸; וסיום המשנה: "והכל מתוקן לסעודה", היינו שאע"פ שהדין הוא דין אמת, עם כל הפרטים הנמנים במשנה לפני זה, הרי התורה "דרכי" דרכי נועם וכל נתיבותי שלום"¹⁵⁹, וממילא תכלית כולם היא "הכל מתוקן לסעודה" לכא"א מישראל, "אחד צדיקים ואחד כו' יש להם חלק לעולם הבא"¹⁶⁰, כולל הסעודה דליתן ושור הבר¹⁶¹, שבודאי "לא ידח ממנו נדח", ויש לו כל הענינים בשלימות.

ודיוק הלשון בפרטיות: "הכל" – כל פרט ופרט שבעולם; "מתוקן" – באופן דעולם התיקון דוקא, כלים מרובים, וביחד עם זה ישנו העילוי דאורות מרובים, שגם הם באים בכלים מרובים; "לסעודה" – שהגילוי אינו רק בדרך מקיף, אלא באופן דסעודה ואכילה, "דם ובשר כבשרו"¹⁶², שהגילוי נמשך וחודר בפנימיות.

והטעם שכן הוא (ש"הכל מתוקן לסעודה"), הוא, כי "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא כו"¹⁶³ (כמו שאומרים לפני הפרק), ו"רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות"¹⁶⁴, באופן של הרבה דוקא, שלמעלה מ"הכל (מתוקן לסעודה)"¹⁶⁵.

יד. ובהמשך לזה, כאן המקום שיעלו אלו שהכינו קנקני משקה "המשמח"¹⁶⁶ עבור כו"כ פעולות טובות, הקשורות עם "סעודה" והתוועדות, ויכריזו במה המדובר (ד"מצוה לפרסם עושי מצוה"¹⁶⁷), ויזמינו את המסובים, ומהם יראו וכן יעשו, להוסיף בכל ענינים כיו"ב.

(161) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג.

(162) ראה תניא פ"ה (ט, סע"ב).

(163) סנהדרין ר"פ חלק.

(164) מכות כג, ב (במשנה).

(165) ראה פרשי' וישלח לג, יא (בסופו).

(166) ס' שופטים ט, יג.

(167) שו"ת הרשב"א ח"א סתקפ"א. הובא במג"א

או"ח סקנ"ד סקכ"ג. רמ"א יו"ד סרמ"ט סי"ג.

(154) כש"ט שם סמ"ד (פא, א). וש"נ.

(155) מלאכי ג, יב.

(156) קידושין מ, ב. ב"ק יז, א.

(157) מט"ז.

(158) ל' הכתוב – מלאכי ב, ו.

(159) משלי ג, יז.

(160) רע"ב לאבות שם.

יומן

מחכה לו בכל יום שיבוא, בזמן שיגיע. אך הפירוש האמיתי בזה הוא שמחכים למשיח שיבוא בכל יום!

בסיום השיחה הזכיר את בקשת משה "שלח נא ביד תשלח", ואמר שפעל זאת עי"ז ש"משיח מדבר מתוך גרונו" (במכל שכן מכך שהקב"ה מדבר מתוך גרונו)!

אחרי שיחה זו ניגנו "ופרצת" (שהוזכר בשיחה), וכ"ק אדמו"ר שליט"א החל להניף את ידו הק' בתנועות שמחה לעבר הקהל, פעם ביד ימין ופעם ביד שמאל, ומידי פעם גברו התנועות. כך זה נמשך זמן רב. כמו"כ עודד בידו הק' לעבר סגן השר ר' אליעזר שי' מזרחי.

בשיחה ב' דיבר על ענין שליחת המרגלים שבפרשתנו, שמשה רבינו שלחם כדי לראות כיצד נוח לכבוש את ארץ ישראל, וההוראה מזה - שעל כ"א לחפש ולבדוק היטב באיזה אופנים ודרכים צריך הוא לכבוש את העולם ולהפוך אותו לקדושה.

לאחר מכן דיבר על כך שבכל פעם שיהודי לומד תורה, הרי זה באותו אופן כפי שהתורה ניתנה בפעם הראשונה ע"י משה רבינו (ועד"ז בכל הדורות ע"י הממוצע המחבר שבכל דור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), ובהמשך עורר שוב על פתיחת שיעורי תורה חדשים - שכ"א יהי' "מגיד שיעור" לעשרה אנשים, ועכ"פ לשלושה אנשים, ובעצם כשלומד לעצמו (חומש עם פרש"י וחת"ת בכלל וכיו"ב), הרי הקב"ה "קורא ושונה כנגדו", ובצירוף עם התורה עצמה יש כאן שלושה.

• יום שבת קודש פרשת שלח, כ"ג סיון, מבה"ח תמוז •

בשעה 1:40 לערך ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות, כשהקהל מנגן ניגון שמח.

אחרי שבירך על היין ניגנו כרגיל "מצאתי דוד עבדי", ובאמצע הניף כ"ק אדמו"ר שליט"א את ידו הק' לעבר הקהל.

שיחה א' ארכה כשעה לערך, ובה האריך וביאר את גודל המעלה של עבודת ה"מטה", שהקב"ה חפץ דוקא בעבודתם של בני"י, ואף שיתכן שבני"י יגיעו לענינים בלתי רצויים (כיון שהעבודה היא במקום תחתון), הרי זהו מצד ענינים צדדיים, אך מ"מ העבודה עצמה נעלית ביותר. ובפרט כשנמצאים כעת בתוך ארבעים יום הראשונים (לאחר נתינת התורה למטה), כשמשה רבינו עמד בהר סיני, שבכל יום נוסף ששהה בהר התעלה יותר, וכך כשמשיח יבוא כעת - בתוך הארבעים יום - נזכה לקבל את הלוחות הראשונות שאין להם כל שייכות ואפשרות למצב של עבירות (כיון שחטא העגל אירע לאחר מכן, ומפני סיבות צדדיות - "כי בושש משה וגו'"), ועד שלוחות אלו נעלים יותר מהלוחות השניות! ויחד עם זה תהי' בלוחות האלו גם מעלתם של הלוחות השניות, מעלת התשובה, "לא תבא צדיקייא בתיובתא".

בתוך הדברים אמר שבעלי ה"מרה שחורה" מפרשים את הקטע "אחכה לו בכל יום שיבוא" באופן כזה - שאני

להם כלי חמדה כו" כנגד הזמן אחרי שהתחיל ללמוד תורה בגיל ארבעים (ע"י שראה שאפילו מים עשו חור באבן ע"י שטפטפו עליו במשך זמן), ולמד כ"כ הרבה עד ש"כולהו אליבא דרבי עקיבא".

אח"כ המשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א לבאר בקצרה את ב' המשניות שלאחרי זה, ולסיום הורה לאלה שהכניסו בקבוקי משקה שיעלו ויכריזו על הפעולות שעומדים לעשות, כיון ש"מצוה לפרסם עושי מצוה".

אחרי שיחה זו התקיימה חלוקת המשקה. המזכיר העמיד על השולחן 11 בקבוקים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מזג כרגיל מהקנקנים לכוסו, וחזרה מכוסו לבקבוקים.

א' מהעוברים הי' בחור צרפתי, שלא ידע מה עושים. המזכיר ניסה להסביר לו, אבל הוא לא הבין, עד שכ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר עמו בצרפתית. עוד שנים עלו מאחור, וכ"ק אדמו"ר שליט"א החזיק בינתיים את הבקבוק בידו הק' משך זמן.

בסיום החלוקה החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן בעוז את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל, ועודד בהנפת ידו הק'. אח"כ טעם מה"מזונות", ולסיום הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה (לא ניגנו "שיבנה"; ר' משה שי' טלישבסקי לא הי').

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:10 לערך.

אחרי שיחה זו ניגן הקהל "פדה בשלום" (בקשר עם יום הבהיר כ"ח סיון המתברך משבת זו). במילים "ואתה אלקים גו" הניף כ"ק אדמו"ר שליט"א את ידו הק' כמה פעמים לעידוד השירה, וכן כמה פעמים במילים "אנשי דמים גו", אבל אח"כ (גם כשניגנו "ואני אבטח בך") לא עודד.

שיחה ג' היתה קצרה, ובה עורר להוסיף בשיעורי תורה, דכשם שבכל עניני קדושה "מעלין בקודש", עאכו"כ כשמדובר בנוגע לשיעורי תורה, שצריך להוסיף בהם בכמות ובאיכות, ובפרט כשנמצאים כעת לאחר השלימות של ארבעים שנה שאז "נתן ה' לכם לב לדעת גו".

אחרי שיחה זו ניגנו "רועה ישראל", ובשעת הניגון הוציא כ"ק אדמו"ר שליט"א מסידורו את דפי המשניות של פרקי אבות ועיין בהם. אח"כ עודד את השירה מעט בתנועות ראשו הק'.

בשיחה ד' ביאר את המשנה בפרקי אבות דשבת זו "חביב אדם שנברא בצלם כו", ובשעת הביאור הביט וקרא מתוך הדפים. כ"ק אדמו"ר שליט"א הסביר שמשנה זו מתחלקת לשלושה בבות, כנגד ג' תקופות בחייו של רבי עקיבא: א) "חביב אדם שנברא בצלם" כנגד התקופה לפני שנתגייר, כידוע שהי' בעצמו גר או עכ"פ צאצא של גר; ב) "חביבין ישראל כו" כנגד התקופה אחרי שנתגייר אבל לפני שהתחיל ללמוד תורה, שגם אז הי' צדיק כדמוכח מזה שנשא את בתו של כלבא שבוע; ג) "חביבין ישראל שניתן

(1) לפי א' היומנים היו 12 בקבוקים.

ר"ד מחלוקת הדולרים

כשחוזר] נכפל".

הנ"ל אמר ששלח לכ"ק אדמו"ר שליט"א סידורים של קבלה, וסיפר על בנין שבונים עבור ישיבה ללימוד קבלה, ובתוך הדברים השיב כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, בשורות טובות. אמן".

הנ"ל הזכיר שיתפללו ע"פ כוונות האריז"ל והרב שלום שרעבי, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זר' שלום שרעבי גם כן. בהצלחה רבה".

הנ"ל אמר שרוצים לבנות ישיבה גדולה, ושאל כ"ק אדמו"ר שליט"א: "בארץ הקודש? באיזה עיר?"

הנ"ל (לא שמע) והמשיך לספר על הישיבה שרוצים לבנות, שיקראו לה "נחלת יצחק", וביקש ברכה להצלחה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "ויהי רצון... ברכה והצלחה, ושתהיינה כל הענינים בהצלחה רבה, ובנין גדול זה יהי הכנה קרובה לבנין האמיתי של בית המקדש השלישי בקרוב ממשי".

הנ"ל ביקש ברכה שיצליחו לגמור את הבנין, ובירכו כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, בהצלחה רבה, והצלחה רבה ומהירה, בתוך ביאת משיח צדקנו בקרוב ממשי. ואז ישפיע זה על כל כדור הארץ, מתאים להשם של מר; באם השם 'כדורי', אזי צריך להשפיע לא רק בארץ הקודש, כי אם בכל כדור הארץ. ובשורות טובות".

הנ"ל: "אורך ימים ושנות חיים", וגאולה בזמננו!

יום ראשון, כ"ד סיון

• אשה א' אמרה שהיא צריכה לעבור ניתוח.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "ניתוח על מה?"

הנ"ל: על עמוד השדרה, הוא עקום.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אז ושימו על זה גבס?"

הנ"ל אמרה שהיא ישנה עם גבס כל הזמן, ואסור לה אף פעם להוריד את הגבס.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אל תהיי מגדת עתידות! את לא נביאה, וממילא את לא יודעת מה יהי' בעוד שנה וכדומה. צריכים להתיעץ עם רופא מומחה המתמחה עם החידושים הרפואיים שבזמן האחרון, בגלל שבעוד זמן מועט הם ימציאו שיטה חדשה איך לטפל בבעי' הנ"ל, וממילא כדאי לחכות".

• עבר זקן המקובלים באה"ק הרב יצחק שי' כדורי, וכ"ק אדמו"ר שליט"א לחץ את ידו (והמשיך להחזיקה במשך רוב זמן שיחתם) באומרו: "יארץ ימים על ממלכתו, בשורות טובות, יפוצו מעיינותיך חוצה, בשורות טובות".

הנ"ל: "עת צרה היא ליעקב וממנו יוושע!".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, בשורות טובות".

הנ"ל איחל שנוכה לגאולה, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן. כתוב בגמרא שהבא מארץ ישראל לחוץ לארץ, אזי [וסימן בידו הק' כאומרו:

שעבר, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אזי זה 'בני שילשים ובני ריבעים', כברכת יוסף הצדיק, ויהי' זה הצלחה רבה בכל הענינים".

לר' צבי הירש שי' חיטריק ור' אברהם דוב שי' העכט (שליוו את הנ"ל) נתן לכ"א שני דולרים באומרו: "כפליים לתושי".

• א' אמר שאחותו חלתה וכו', והיא רוצה שכ"ק אדמו"ר שליט"א שהמחלה תיכנס לגוי'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "וואָס דאָרף דאָס אַרײַנגײַן אין אַן אַנדערע? ... זאָל דאָס אינגאַנצן אַרײַנגײַן טיף אין ים, און 'במצולות ים כל חטאותם'", ונתן לו דולר נוסף.

• א' הציג כתב בעיתון "הארץ", ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "הארץ' זה נקרא על שם ארץ ישראל, אזי בודאי תשתדל שתהי' ארץ שיהי' ניכר עלי' שהיא ארץ של ישראל, מקבלי התורה בחג השבועות, שהי' לפני שבועות אחדים. אנחנו נמצאים עתה בחודש של מתן תורה, אזי במתן תורה ניתנה בהבטחה שהיא ארץ שבני ישראל במדבר ילכו לארץ ישראל, ותמורת ארץ כנען תהי' ארץ ישראל. אזי תשתדל ש'הארץ' יוסיף באותיות קטנות – לאחרי התיבה 'הארץ' – יהי' באותיות קטנות 'ישראל'. הפרטים – איני יודע איך זה אפשרי על ידי החוק, אבל בודאי ימצאו עצה גם לזה. ויהי' בהצלחה רבה, ובשורות טובות".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, בתוך כלל ישראל", ונתן לו שלושה דולרים באומרו: "ברכה משולשת. נמצאים אנו בירח השלישי, אזי יהי' הגאולה השלישית בבית המקדש השלישי. ובשורות טובות. – לא רק על פי הקבלה, אלא גם על פי נגלה! ובשורות טובות".

הנ"ל: ה' יעזור!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, בשורות טובות, הצלחה רבה".

הנ"ל: "אורך ימים ושנות חיים!".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "בשורות טובות", וסימן לעברו ואמר: "הוא הוציא ספרים, יש למר...?".

הנ"ל אמר ששלח לכ"ק אדמו"ר שליט"א סידורים, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זה אני כבר קיבלתי לפני זמן, אבל זה מה שכתבו אחרים, וזה יהי' גם כן... זה מצוה שצריך לעשות בעצמו. ובשורות טובות והצלחה רבה, וכמו שאמרתי לפני זה – בכל כדור הארץ. בשורות טובות, הצלחה רבה", ונתן לו דולר רביעי.

אח"כ הציגו את בנו של הרב כדורי, ואמר לו כ"ק אדמו"ר שליט"א: "בודאי תמלא את כל ההוראות של האב גם בעניני קבלה, לא רק בעניני נגלה. ובשורות טובות, בשורות טובות", ונתן לו דולר נוסף באומרו: "כפליים לתושי".

הרב כדורי שוב איחל שיבוא משיח בקרוב, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אמן, ו'מקדש אדני-י כוננו ידיך'. ובשורות טובות".

א' המלווים הזכיר שהרב כדורי בא לרגל ברית מילה של נינו ביום חמישי

(2) = "מה זה צריך להיכנס ב[מישהו] אחר?...? שזה ייכנס לגמרי עמוק בים, 'במצולות ים כל חטאותם'".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים
ב-770 – בית חיינו – בית משיח
להצלחה רבה ומופלגה בכל עניניהם
מתוך הרחבה ומנוחת הנפש
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא
בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א
יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם
תיכף ומי"ד ממ"ש, נאוו!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר
יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,
חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל
ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –
"לא לתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"
ובעגלא דידן יתגלה לעין כל
ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו מי"ד ממ"ש ממש!